

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2022
JANVĀRIS

Kāpt kalnā

*„Klausies, dvēsele, skaties
un pavērs šurp savu ausi:
aizmirsti savu tautu un sava tēva namu.
Kēniņam patiks tavs skaistums...”
(sal. Ps 45, 3-4)*

IZAICINĀJUMU UZVARA KOPĀ AR JĒZU

Domāju, ka ne vienmēr mums izdodas saskatīt ikdienas grūtību patieso vērtību. Jo arī mēs, līdzīgi kā apustuļi, labprāt lūgtu Jēzu nedoties uz Jeruzalemi, kur Viņu gaida ciešanas. (Mt 8,32) Vai arī līdzīgi apustulim Pēterim mēs labprāt ņemtu zobenu un cirstu augstā priestera kalpam, lai aizstāvētu Jēzu. (Mt 26,8) Un ja tas nelīdzētu, tad izvēlētos bēgt un slēpties, lai glābtu savu dzīvību. (Mt 26,56)

Nē, mēs neesam slikti, mēs vienkārši esam cilvēki. Un ja kāds teiktu: „Tas noteikti nav par mani!”, lai atceras, ka pat apustulis Pēteris par savu uzticību Jēzum bija tik simtprocentīgi pārliecināts, bet pēc neliela brīža trīs reizes noliedza Viņu. (Mt 26,33)

Atzīt patiesību par sevi ir ceļš uz pestīšanu. Mēs esam cilvēki, un katru dienu mūsos cīnās gan vecais cilvēks – Ādams, gan jaunais – Kristus. Atzīt savu cilvēcību nav grēks vai ļaunums. Patiesības pieņemšana mūs dara stiprākus un ļauj spert pareizos soļus preti brīvībai un iedomātās brīvības.

Dievs ir apbrīnojami labs, Viņš spēj visas kļūdas vērst par labu, pat vissāpīgākos kritienus. Tikai ar nosacījumu, ja ļaujam Dievam ienākt mūsu dzīvē. Viņš ir mūsu cerības spēks, kura Vārdā varam uzveikt

cilvēcisko vājumu. Cerība, kas salikta nevis manī vai šīs pasaules idejās par to, kā ir pareizi un labi, bet cerība, kurā mēs vēlamies saskatīt Dieva valstības piepildīšanos.

Kristus, lūdzoties Ķēzermanes dārzā, izvēlējās doties uz Golgātu cerības dēļ. Jā, arī Kristus, būdams paties Dievs un cilvēks, upurējās ar cerību, ka cilvēks novērsīsies no sava ļaunuma un nebaidīsies pilnībā uzticēties Dievam. Bet, lai mēs atvērtos Dieva žēlastības spēkam un ļautu Dieva žēlastībai dziedināt mūsu vājumu, ir jāspēr konkrēts Ticības solis. Cerēt uz Dieva pestīšanu un būt pasīviem nav iespējams. Ja mēs Ticam, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem, vājībām,... un augšāmcēlies, tad arī mums ir jāspēr atbildes

solis. Jēzus to apstiprina, kad augšāmcēlies satrieca Toma neticību, sakot: „Stiep šurp savu pirkstu un aplūko Manas rokas un dod šurp savu roku un liec to Manos sānos, un nesi neticīgs, bet ticīgs!” (J 20, 27) Līdzīgi Tomam arī mēs atkārtojam šos vārdus: „Mans Kungs un Mans Dievs!” (J 20, 28) Pateicoties ticībai, mēs kļūstam par Dieva bērniem. Tiem, kas „Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam.” (J1,12)

Priesteris Ingars Stepkāns

KALPOJUMU CESVAINĒ UZSĀK JĀNIS VĪLAKS

Tēvs (priesteris) Jānis Vīlaks ir paulīniešu ordeņa mūks. Studējis Krakovā, Augstākajā Garīgajā seminārā apguvis filozofiju, teoloģiju, latīņu, grieķu, ebreju valodu, runas mākslu — kā izteikt domu un to, kā ar citādu prātu saprast Dievu. Ieguvis maģistra grādu.

Kalpojās Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesis Uzņemšanas baznīcā Skaistkalnē. Kopš šā gada sākuma kalpojumu uzsāk Cesvaines katoļu baznīcā. Priecājamies, ka Madonas dekanātā pievienojies vēl viens garīgais vadītājs!

Redakcija

SVĒTAIS AKVĪNAS TOMS UN FILOZOFIJA

Baznīca 28. janvārī piemin svēto Akvīnas Tomu, kurš bija ne tikai ievērojams teologs, bet arī filozofs, tādēļ šis pārdomas veltisim tieši filozofijai. Nereti Baznīcas vidē vai vienkārši sabiedrībā varam sastapties ar nievājošu attieksmi pret filozofiju, kura tiek uzskatīta par tukšu vāvuļošanu vai bezjēdzīgu spriedelēšanu, kaut ko ļoti nenoteiktu un neskaidru. Daudzi atzīst, ka vienkārši nespērot un neizprot filozofus. Tas patiesībā nav nekas neparasts, jo, ja teoloģijā viss ir skaidri definēts un noteikts, piemēram, ticības patiesības – Dievs ir Pasaules radītājs, Kristus ir gan paties Dievs, gan paties cilvēks, Jaunava Marija ir Dieva māte – un daudzas citas patiesības, ko bērni mācās Svētdienas skolā, tad filozofijā apskatāmo tēmu vai priekšmetu var grozīt, staipīt, sadalīt un visādi citādi pārvērst līdz nepazīšanai.

Tomēr jāatceras svarīga un sen labi zināma tēze – filozofija ir teoloģijas kalpone. Lai arī daži teologi iebildis, ka teoloģijai filozofija nav vajadzīga, tomēr filozofija kā kalpone teoloģijai pie sliedīšņa pienes terminus, jēdzienus un konceptus, ar ko tad teoloģija arī operē un definē, un galu galā domu iecementē skaidrā un noteiktā formā, proti, ticības patiesībās jeb dogmās.

Svētais Akvīnas Toms ir viens no Latvijas Garīgā semināra aizbildņiem. Semināristiem studijas nesākas ar dziļu teoloģijas izpēti, bet gan ar ieskatu filozofijā, kur tiek saprasts vai vismaz mēģināts saprast, kas ir termins, jēdziens, tiek skaidroti tādi vārdi kā „būtība”, „jēga”, „substance”, „apziņa” un daudzi citi. Vēlāk, studējot teoloģiju, tie visi ir vitāli svarīgi, lai prāts spētu izprast nopietnus teoloģiskus jautājumus.

Ierindas ticīgais varbūt teiks, ka viņš ticībā pieņem Baznīcas mācību, seko Evaņģēlijam, mīl Dievu un tuvāko un viņam nav vajadzības mežģīt prātu, lai iemantotu Debesu valstību. Tādām viedoklim var piekrist, tomēr jāatgādina labi zināmā doma, ka cilvēkam tāpat kā lidmašīnai ir divi spārni, kas ved pie patiesības. Viens no tiem ir ticība, otrs ir prāts. Ja kāds no abiem tiek atņemts, pastāv briesmas novirzīties no kursa un iekrist, piemēram, fideismā vai kļūt par reliģisko fundamentālistu.

Dievs cilvēku radījis kā domājošu būtni, tātad tādu, kas spēj uzdot jautājumus un saprast atbildes. Lūgšim Svēto Garu, lai Viņš dod gudrību un patiesu atziņu teologiem, filozofiem un visiem, kuri tāpat kā Pilāts jautā: „Kas ir patiesība?”

Dāvis Ozoliņš

DIEVA EŅĢELIS PIE MŪSDIENU KAPIEM

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm! Meditējot Rožukronī Jēzus Kristus augšāmcēšanās noslēpumu, sastopamies ar patiesību, ka savu lielāko noslēpumu un zīmju paskaidrošanai Dievs sūtīja eņģelus. Tā tas bija cilvēkiem Vecās Derības laikā: piemēram, Ābrahāmam (sal. Rdz 18), Gideonam (sal. Ties 6), tā arī Jaunās Derības laikā: Marijai (sal. Lk 1, 26), Jāzepam (sal. Mt 1, 20). Līdzīgi arī **Jēzus augšāmcēšanās noslēpums bija eņģeļa izgaismots.** Iemeslu tam var meklēt vairākos punktos.

Pirmkārt, tajā, ka sastapšanās ar Dieva Valstības izpausmēm un klātbūtni ir kaut kas tik varens, ka cilvēkā var parādīties bailes. Baznīcā ir pazīstams jēdziens, kas to raksturo: "misterium tremendum". To var tulkot tā, ka tikšanās ar Dievu ir kā "bīstams noslēpums". Tāpēc līdzīgi kā toreiz eņģelis "mierināja" Visvētāko Jaunavu Mariju, sakot: "Nebīsties, Marij, jo tu esi atradusi žēlastību pie Dieva" (Lk 1, 30), tā arī šajā notikumā, kā raksta sv. Matejs, "eņģelis uzrunāja sievietes un sacīja: „Nebīstieties...“" (Mt 28, 5)

Otrkārt, augšāmcēšanās notikums un viss, kas ar to saistās, bija tik neparasts, pārdabisks, ka jebkurš, sastopoties ar šādu realitāti, varēja domāt, ka tas ir kā sapnis vai kaut kas nav īsti kārtībā ar personiskajām uztveršanas spējām. Eņģelis klātesošos līdz ar to noturēja pie patiesības un vesela prāta izjūtas. Tāpēc sastaptajām sievietēm eņģelis atgādināja par viņu steigas iemeslu, kā arī norādīja uz patiesību par vietu: "Es zinu, ka jūs meklējat Jēzu... Aplūkojiet to vietu, kur Kungs bija nolikts!"

Treškārt, Dieva eņģelis skaidroja, ka notikums saistās tieši ar Jēzu Kristu (ne kādu citu personu) un nprecizēja, ka tas bija šī

paša Jēzus apsolīts. Viņš atgādināja arī Dieva Dēla norādi, kur Viņu sastaps Pēteris un pārējie apustuļi. Tādējādi tika apstiprināts Evaņģēlija patiesīgums, kas šai brīdī istenojās. Šķiet, visskaidrāk tas skan sv. Marka un sv. Lūkasa Evaņģēlija versijā: "Jūs meklējat Jēzu no Nācetes, krustā sisto. Viņš ir augšāmcēlies. Bet noejiet un sakiet Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš pirms jums noies Galilejā; tur jūs Viņu redzēsiet, kā Viņš jums sacījis." (Mk 16, 6a.7); "Atminieties, ko Viņš jums teica, kamēr vēl bija Galilejā, sacīdams: „Cilvēka Dēlam jābūt nodotam cilvēku – grēcinieku rokās, jātop krustā sistam un trešajā dienā jāceļas no miroņiem.“" (Lk 24, 6b.-7)

Ko mūsu dzīvē ienes šādi meditēts svētā Rožukroņa godības daļas pirmais noslēpums?

Pirmkārt, tas liek mums **meklēt visdažādāko nepieciešamo iedrošinājumu (mierinājumu?), lai Dieva realitātē, Baznīcas dzīvē mēs ne tikai nebaidītos būt, bet spētu atvērties jebkurai darbībai, kas vairo Dieva godu un tuvina cilvēci pestīšanai.** Vai tiešām? Jā, jo tik bieži draudzes dzīvē var sastapties ar dažādu veidu atrunāšanos, it kā paralīzi, kas dažiem notikumiem, kalpošanām neļauj notikt vai bremsē to intensitāti. Var pasmaidīt, ka šo izpausmju mērogs uzreiz nav tādā līmenī, kā tas bija, piemēram, ar pravieti Danielu un viņa biedriem: "Es, Daniēls, biju vienīgais, kas redzēja šo parādību; visi citi, tie vīri, kas bija pie manis, to neredzēja; tos pārņēma tādas bailes, ka tie aizbēga un paslēpās. (...) Kad viņš iesāka skaļi runāt un kad es izdzirdēju viņa vārdu plūsmu, es nokritu kā pamiris uz sava vaiga pie zemes. Un redzi, piepeši kāda roka aizskāra mani un palīdzēja man piecelties uz maniem tri-

cošiem ceļiem un manām rokām." (Dan 10, 7.9-10) Dažādu veidu bailes, uztraukums, salīdzinājums ar pagātni vai citu cilvēku pieredzi visos laikos tomēr dara savu. Tāpēc arī man un pārējiem ticīgajiem jāmeklē ja ne paša Dieva eņģeļa vai svēto Debesis klātbūtne, tad vismaz otra cilvēka iedrošinājums un pārliecināšana, kas palīdzētu teikt: "Fiat, lai man (un mums) notiek!" Šajā punktā katrs no mums varētu pameklēt, kas ir šis "eņģelis", kas līdz šim visbiežāk mani ir iedrošinājis atvērties ticībai un dažādos veidos ļāvis darboties un vēstīt, ka Jēzus ir dzīvs, ticība Kristum ir patiesa un Baznīcas svētums šajā notikumā rod savu pamatu un kalpošanas auglīguma avotu. Varbūt pat vajadzētu meklēt vēl kādu eņģeli, lai tiktu "atvērti" vēl citi, līdz šim neaiztikti manas vai draudzes dzīves "kapi"?

Bez tam ar daudzu palīdzību būtu vērts izmeklēt, pētīt šķietamo pretrunu (robežu?) starp patiesību, kura nāk no zinātnes, un visu to, kas tiek pasniegts ticībā. Gadu simtiem liktā šķietamā pretruna starp vienu un otru, sastaptie pārmetumi, ka ticība ierobežo cilvēces attīstību un tamlīdzīgi, Jēzus augšāmcēšanās noslēpumā atrod pastiprinājumu, ka Jēzus Kristus Tēvā – dzīvā "Dievā mēs dzīvojam un kustamies, un esam" (Apd 17, 28a), un tāpēc visi godīgi veiktie zinātniskie pētījumi nevar apšaubīt Dieva esamību, kā arī otrādi – Dieva atklāsme nepretojas tam, ko cilvēks spēj izprast, bet to vēl vairāk pastiprina un vada "tālāk", tas ir, attiecina arī uz mūžīgo dzīvi.

Treškārt, tāpat, ka toreiz eņģelis pastiprināja realitātes (nevis sapņošanas) patieso izjūtu, tā arī mūsdienās **vajag meklēt autoritātes un kopienas, mācības un liecības, kas mums un pārējiem pierāda, ka sekojam Jēzum Kristum kā reālai, dzīvai un dievišķai Personai,** nevis kādiem it kā izdomātiem elkiem (uz tādiem norāda Latvijas mīti) vai tēliem, kuri ir vien cilvēka kultūras "izstrādājums". Mums vajag eņģelus un svētos, kuri neapšaubāmi rāda,

ka vienīgi Jēzū Kristū mēs atrodam patiesību par vienīgo Dievu un tam atbilstošu vienīgo reliģiju, kas ved uz mūžīgo laimi Debesīs. Tas ir tik svarīgi laikos, kad daži, kuri līdz šim bija pat Kristum ticīgi, pēc nesaprotamas domāšanas izmaiņas tagad publiski pauž maldu mācību. Vajag sev un citiem atgādināt, piemēram, ka nav vienīga, kādā reliģijā tu esi (jo ne visas ved pie istā Dieva); kristietību nevar vienot ar austrumu reliģijām (jo tā ir pretruna). Vērts apzināties, ka tie, kuri sevi sauc par kādiem ticības vai kontemplācijas skolotājiem, ja nav Baznīcas vadīti un apstiprināti, ja nav Tai paklausīgi, nevar būt uztverti nopietni un likti līdzās, piemēram, svētajai Terēzei no Avilas, kuras dzīve un mācība bija Baznīcas pārbaudīta un norādīta kā pilnvērtīgs un paties kontemplācijas un dziļas ticības piemērs un avots.

Mīļais Dievs, sūti mums savus eņģelus un Debess svētos, kā arī īstus un patiesus ticības skolotājus un lieciniekus Jēzum Kristum, lai mūsos tiktu apstiprināta Tava Dēla augšāmcēšanās un lai tā gan mūsos gan caur mums varētu visu cilvēku dvēseles vest pie piedošanas un svēttapšanas avotiem, kas atrodami Dieva Jēra caurdurtajā Sirdī. Āmen.

Lai Dievs svēti mūsu ticības augšāmcēšanai ceļu: †

Priesteris Pāvils Kamola

Pāvils Kamola
DEBESS UN ZEMES APRĒĶINI

Es tev teikšu,
kas tu esi manās acīs,
un tu man teiksi, kas esi savās.

Vai starp abām būs vienādības,
vai tomēr nevienādības zīme?

...tāpēc daži
izdzīvo 24 dzīves gadus;
dažiem vajag 80...

DROSME TEIKT DIEVAM „JĀ” VĒL VAIRĀK

Ilze Rīdere (attēlā) ir cilvēks, kas Latvijā koordinē novennas nodomus lūgšanai par priesteriem un konsekretajām personām. Šobrīd mūsu diecēzē ir 7 lūdzēju šūnas, kur katrā lūdzas četri cilvēki. Lūgšanu nodomus Ilzei var iesūtīt, ja zināms, ka par kādu priesteri vai konsekreto nepieciešams īpaši lūgties – pārbaudījumu taču mūsdienā apustuļiem netrūkst. Bez tam draudžu pārstāvji aicināti atsaukties un papildināt aizlūdzēju rindas, ar Ilzi sazinoties pa tālruni 28328780.

– Manā dzīvē jau atkal ir pārmaiņu laiks. Tagad dzīvoju Bārbelē, tas ir 9 kilometru attālumā no Skaistkalnes, no mana dzimtā ciemata, – par sevi jaunajā gadā stāsta Ilze. – Tā kā Bārbelē nav katoļu baznīcas, pēc ilgiem gadiem par savu atkal saucu Skaistkalnes draudzi. Pagaidām man draudzē nav konkrētu pienākumu, taču, tā kā Karmela galvenais apustulāts ir iekšējā lūgšana (kas ietver visus lūgšanu veidus), arī mana šī brīža kalpošana pārsvarā ir lūgšana par dvēselēm, kuras Dievs man uzticējis.

Pastāsti plašāk par ikdienas pienākumiem

Strādāju vienkāršu darbu noliktavā, un cenšos tuvāk iepazīt Dievu, esot kopā ar Viņu gan darbā, gan brīvajā laikā. Nu jau kādu brīdi manī ir lielas ilgas pēc klusuma un vientulības vai pareizāk būtu teikt – divvientulības ar Jēzu. Lidzīgi kā pirmajiem karmelītiem, kuri centās Dievu iepazīt klusumā un vientulībā Karmela kalnā pēc pravieša Elija parauga. Manā gadījumā tas nav tik vienkārši, jo apkārt ir cilvēki, notikumi, tomēr cenšos atrast klusumu – lasīt, ieklausīties, kontemplēt.

Kā radās doma par sevis veltīšanu Dievam?

Svētais Jānis no Krusta ir teicis: “Ja cil-

vēks meklē Dievu, tad vēl jo vairāk Dievs meklē cilvēku.” (“Milestības dzīvā liesma” 3,28) Biju piederīga draudzei, kurā veicu daudz dažādu pienākumu/kalpojumu, tomēr kaut kas visā pietrūka. Sirds ilgojās pēc kā vairāk, pēc kā cita, bet pati nesapratu, kas tas ir. Tad mani viens pēc otra “uzrunāja” Karmela svētie.

Smiltenes baznīcas priekštelpā bija ziņojumu dēlis, kuru katru mēnesi kāds no draudzes noformēja, atbilstoši attiecīgā mēneša notikumiem. Tas bija 2014. gada novembris, kad mani spēcīgi uzrunāja svētais Jānis no Krusta, kaut iepriekš neko daudz par viņu nezināju.

Pieteicos sagatavot ziņojumu dēli decembra mēnesim. Meklēju visu iespējamu informāciju, ko vien varēju atrast. Centos saprast viņa būtību un attiecīgi to parādīt. Dariju to no visas sirds, pati pat isti nesaprotot – kāpēc.

Pēc pusgada, jūlijā, līdzīgi bija ar svēto pravieti Eliju, bet vēl pēc pāris mēnešiem uzrunāja svētā Terēze no Bērna Jēzus. Tad gatavoju prezentācijas par viņiem, lai iepazītu tuvāk un iepazīstinātu ar abiem citus. Pateicoties sv. Terēzītei, man izdevās laikā pabeigt arī bakalaura darbu, kas iepriekš dažādu apstākļu dēļ šķita neiespējami. Arī darba vadītāja, pati nezinot, to apstiprināja, sakot, ka ir noticis mazās Terēzītes brīnums (viņa nezināja, ka tieši tobrīd noformēju baznīcu par godu svētās Terēzes svētkiem) – bijām pārsteigtas abas.

Pēc tam iepazīnos ar svēto Marjamu no Betlēmes jeb māsu Mariju no Krustā sistā Jēzus, kura kļuva par vienu no man tuvām svētajām, no kurām daudz mācījos.

Kur tālāk veda aizsāktais ceļš?

Kādā brīdī sapratu, ka visiem šiem svētajiem ir kas kopīgs – tie ir piederīgi Karme-

la ordenim. Viņi bija kā ceļa zīmes: sapratu, ka arī mans ceļš varētu būt saistīts ar Karmelu. Tolaik man pašai jau bija ģimene, tāpēc par vēlu bija domāt par klosterdzīvi. Taču biju dzirdējusi par tā saucamo trešo ordeni. Meklēju informāciju un atradu, ka arī Latvijā tāds ir. Un tieši tajā laikā (2016. gada aprīlī) bija kopienas atvērta tikšanās. Aizbraucu un ar kopienu iepazīnos.

Kas tagad ir Tavi ceļabiedri?

Pašlaik kopienā esam vairāk nekā 20 biedru, un bijām pieci, kuri pagājušā gada decembrī salikām solījumus uz trim gadiem. Precizēšu, ka tie nav svētsolījumi, kas nozīmē pāriešanu no laju kārtas ordeņa kārtā, bet solījumi kopienai, kas nozīmē Dieva dāvētā aicinājuma atzišanu, apliecināšanu. Tātad neesmu konsekretā persona (kopienā svētsolījumi nav paredzēti), bet esmu solijusies piederēt kopienai un veidot savu dzīvi Evaņģēlija un iekšējās lūgšanas garā.

Formācija ilgst 6 (vai vairāk) gadus: pirmais gads ir iepazīšanās laiks, kuram beidzoties kandidāts lūdz uzņemt viņu kopienā. Ja kandidātam ir ģimene, vajadzīga laulātā drauga piekrišana. Seko 2 gadu sagatavošanās laiks, kuram bei-

dzoties kopienas padome balso, vai ļaut salikt solījumus uz 3 gadiem. Un pēc 3 gadiem padome vēlreiz balso, vai ļaut kandidātam dot mūža solījumus.

Kāda kopienai, ordenim isti piederī?

Piederu Terēzes Karmela kopienas baskāju karmelītu laju ordenim (OCDS), ko Latvijā sauc vienkāršāk par Terēzes Karmela kopienu jeb agrāk – baskāju karmelītu trešo ordeni.

Rīgas kopiena veltīta svētajam Jānim no Krusta. Un arī mans kopienas vārds tagad ir Ilze no svētā Jāņa no Krusta. (Uzņemot kopienā, saskaņā ar senu Karmela tradīciju kristībā saņemtajam vārdam tiek pievienots predikāts, ko parasti izvēlas kopienas garīgais asistents un kas simbolizē piederību lielajai Karmela ģimenei, kā arī īpašu dzīves uzdevumu.) Baskāju karmelītu ordeni veido gan brāļi, gan klauzūras māsas, gan laju karmelīti.

Kas mainījies Tavā ikdienā?

Mana ikdiens tiešām ir mainījies, tajā ir vairāk klusuma, miera, palāvības un kopābūšanas ar Dievu. Un gribu piebilst, ka šīs izmaiņas ir vairāk dāvana nekā mans nopelns.

Ilze kopā ar Liturģiskā mūzikas darbnīcu dalībniekiem Liepājā un parakstot dokumentu par solījumu salikšanu Terēzes Karmela kopienā.

Kaut lielāks ir ieguvums, vai ir arī grūtības?

Piederība Terēzes Karmela kopienai neprasa radikāli mainīt dzīvi vai no kaut kā atteikties. Tas vairāk ir uzdevums kalpot Baznīcai saskaņā ar Terēzes Karmela harīsmu. Bet, protams, grūtības ir, jo nav jau tā, ka līdz ar iestāšanos kopienā, visas manas vajības un trūkumi būtu pazuduši. Nāk klāt arī atbildība par to, kā mani redz apkārtējie, kādu liecību sniedzu ar savu dzīvi, jo pārstāvu arī kopienai. Taču – jā, ieguvums ir daudz lielāks, tā ir tuvība ar Dievu, pieaugšana draudzībā ar Viņu, kā arī brāļu un māsu atbalsts, sajūta, ka neesmu viena šajā ceļā.

Inese Elsiņa

LUBĀNAS KATOĻU BAZNĪCAS STĀSTS

Vēl nebija mitējušies novembra ezekeļas dziedājumi, kad pie mums ciemos no Madonas atbrauca māsa Inese un izteicās: „Šeit, jūsu baznīcā, ir tik mājīga sajūta!” Par šo patiesību liecinājuši arī vairāki citi brāļi un māsas pat svētceļojumu laikā. Un kā gan var būt citādi, ja cilvēki te nāk gan lūgties, gan par visu pateikties Dievam. Baznīca taču nav nekāds izklaides nams!

Nezinu, kā bija trīsdesmitajos gados, kad katoļiem dievkalpojumus priesteris Miķelis Dukaļskis noturēja Lubānas ģimnāzijā, bet pēc 1950. gada – priesteris Jāzeps Grišāns laikā – es Lubānas katoļu baznīcā Brīvības ielā 7 piekalpoju pie altāra kā ministrants. Un tad jau pret ateistu dzēlībām jutos stiprs.

Dievlūdzēji uz baznīcu brauca arī no Meirāniem, Ošupes un Rugāju pusēs. Daudzus gadus mana māte rūpējās par tīrām liturģiskajām drēbēm, ar ziediem pušķoja altārus. Tēvs bija draudzes priekšnieks un dažkārt piekalpoja pie altāra.

Liecība: „Reiz pēc Svētās Mises tika

Vai Dieva klātbūtne ir daudz intensīvāka?

Tas tiešām tā ir. Kaut arī iepriekš bieži sajutu Viņa Milestību, to, ka Viņš ir man blakus, un īpaši tas pārsteidza brīžos, kad vismazāk jutos to pelnījusi.

Kas būtu jādara, ja dvēsele nobriest līdzīgam aicinājumam?

Ceļš katram ir savs, un dievišķais aicinājums vienmēr ir noslēpumaina žēlastība. Teikšu tā: vispirms svarīgi ieklausīties Dievā, sadzirdēt, saredzēt, sajust un tad iet pa šo ceļu...

Inese Elsiņa

uzstādīts Vissvētākais Sakraments. Litānijas skaitīšanas laikā māte dzirdēja tādu kā sprakšķi it kā plīstu elektriskā spuldze. Uztraukusies viņa vēroja, kas nu būs? Tad sekoja it kā melodiska, maiga smalku kristāliņu biršana. Kad pacēla acis uz Monstranci, baltās Hostijas vidū, tās centrā apmēram minūti spilgti kvēloja uguntiņa. Tēvs, tajā brīdī būdams pie altāra, vēroja, kā Monstrance uz visām pusēm izstāro krāsainus starus.”

Vēl un vēlreiz liecinu, cik mīļa ir Dieva klātbūtne mūsu baznīcīnā! Ir labi uz dievnamu steigties, lūgties un pateikties par tām dāvanām, ar kādām Dievs te katru apveltī, lai cilvēks, izejot no svētnīcas, sacītu: „Šeit ir tik mājīga sajūta!”

Lūk, pie Dievmātes altāra liksmi kvēl Rorātsvece! Ir sācies Baznīcas jaunais liturģiskais gads. Es Tevi meklēju/Caur rimtu puteni./Caur pieklusušu vēju./Un steigu piemirsu/Kā vakarēju./Lai Debesgaismu/Pazīt spēju!

Ēvalds Leons

ĪPAŠAIS NOTIKUMS ZIEMASSVĒTKU LAIKĀ

Kristus dzimšanas svētku laikā Dievs manai ģimenei sagādāja brīnišķīgu dāvanu. 26. decembrī tika nokristīts mans dēls Kristaps Jānis. Neskatoties uz to, ka cenšos dzīvot aktīvu ticības dzīvi, ceļš līdz kristībām nebija ātrs un viegls – tas ilga 2 gadus un 9 mēnešus. Sirdī bija nemiers par to, ka dēls nav nokristīts. Lūdzos nodomā par dēla nokristīšanu un ar pašāvilību pacietīgi gaidīju. Zināju, ka Dievs visu nokārtos. Novembra beigās radās jautājums – ja jau esmu tik ilgi gaidījusi, varbūt Ziemassvētku laiks būtu piemērots? Paļāvība un lūgšana atmaksājās. Dievs dāvāja iespēju nokristīt dēlu īpašā dienā – Svētās Ģimenes dienā. Tā ir liela žēlastība visai ģimenei.

Gatavošanās kristībām notika mierīgi. Visās lietās centos saglabāt pašāvilību, gan sagādājot visas nepieciešamās lietas, gan

domājot par to, lai visi esam veseli. Bija sajūta, ka Dievs patiešām visu kārtos. Deviņas dienas pirms kristībām lūdzos Dieva žēlsirdības kronīti. Kristību dienu biju pilnībā nodevusi Viņa rokās. Bērniem uzsvēru, ka šī diena ir nozīmīga visai ģimenei.

Svētku dienā sirdi valdīja miers un prieks. Māsa Beatrise (9 gadi) un brālis Alberts (7 gadi) ar interesi sekoja līdz baznīcā notiekošajam. Mazais Kristaps bija pārsteidzoši mierīgs. Bija jūtama Dieva klātbūtne un milestības pieskāriens katrā ģimenes locekļa sirdij.

Pateicība Dievam par šo neaizmirstamo dāvanu! Lai Dievs palīdz atvērtu sirdi, stiprā ticībā, pašāvilībā, pateicībā un lūgšanā doties pa to ceļu, ko Viņš ir

paredzējis. Svētā Ģimene, lūdzu par mums! Āmen.

Ivanda Birzniece

Birznieku ģimene kopā ar priesteri Pāvilu pēc dēla kristībām.

LŪGŠANU NEDĒĻA PAR KRISTIEŠU VIENOTĪBU

No 18. līdz 25. janvārim notiek ikgadējā starptautiskā Lūgšanu nedēļa par kristiešu vienotību.

Tās ietvaros visā pasaulē, Latvijā un arī mūsu dekanātā norisinās ekumeniski dievkalpojumi un lūgšanu brīži, kuros piedaloties iespējams konkrēti atbildēt

uz Kristus aicinājumu „lai visi būtu viens”. Tiešaistes formātā Zoom platformā ekumeniskas lūgšanas organizē Madonas novada kristieši, savukārt gulbenieši ik vakaru caur meet saiti vienojas Rožukroņa lūgšanā par kristiešu vienotību.

Redakcija

AIZVADĪTA ALFA NEDĒĻAS NOGALE

Īsu brīdi pirms Ziemassvētkiem Alfa kursa dalībniekiem bija iespēja satikt vienam otru klātienē. Svētā Gara nedēļas nogali aizvadījām Kalna skolā 12 cilvēku grupiņā. Atmosfēra bija priekpilna, to raisīja jau izpušķotā eglīte, rotājumi un, protams, atvērtie un vienkāršie cilvēki, kuri rūpējās par mums ar lielu tuvākmīlestību.

Lekcijas lasīja priesteris Māris un draudzes pārstāvis Aivars. Tajās varēja pārdomāt par Svētā Gara personību un darbošanos Baznīcā, par Svētā Gara dāvanām, ar kurām Viņš aicina kalpot, par Gara augļiem – mīlestību, prieku, mieru, pacietību, laipnību, labprātību, uzticamību, lēnprātību un atturību. Slavēšanā un aizlūgumu vakarā katram bija iespēja atvērties un izteikt vēlmi tapt piepildītam ar Svēto Garu. Neizpalika sadraudzība, piedaloties spēlēs un atrakcijās. Svētdien ar savu dzīves un ticības pieredzi dalījās Sanita Solovjeva. Noslēgumā bija iespēja kopīgi doties uz Svēto Misi Cēsvainē.

Jānis: "Biju patīkami pārsteigts par laipno uzņemšanu Kalna skolā un garšīgajiem ēdieniem (saldējumu). Tas bija īpašs laiks, ko pavadījām mierā un satībā. Pateicība lektoriem par ieskatu kris-

tietībā, pateicība Dievam, ka man bija šī pieredze."

Zane: "Kalna skola ir brīnišķīga vieta "restartam" tepat aiz līkuma. Viena no nedaudzajām vietām, kur nav labs tikla pārklājums – tas iedod brīvību no ierastajām ierīcēm, ir jākomunicē uz vietas. Kalna skolai un tās cilvēkiem piemīt īpašs šarms. Pēc katehēzes, dodoties pusdienās, varēja uzklaut vietējo liecības un papildus "lekciju", kas stiprināja. Manā sirdī īpaša vieta ir slavēšanai, jo tajā pirmo reizi sastapos ar Dieva mīlestību. Un katra slavēšana joprojām sirdī ienes pārdabisku mieru un labsajūtu. Te varu pateikties arī priesterim Pāvilam, kura slavēšanai ceturtdienās var sekot līdzī FB un iegūt mieru ikdienas skrējienā. Alfas nedēļas nogale man bija kā mini svētceļojums ar jaunu informāciju, liecībām, jauniem, noderīgiem kontaktiem un Svētā Gara klātbūtni."

Kristīne: "Tās bija kā rekolekcijas. Būšana prom no ikdienas – skaistā, mierpilnā vietā, tuvu dabai. Patika lekcijas, īpaši noslēdzošā, ko vadīja Sanita ar piemēriem no viņas ikdienas un ģimenes dzīves. Iedvesmojoši!"

Sagatavoja Mārīte Kampāne

R. SKRŪTONA GRĀMATA „KĀ BŪT KONSERVATĪVAM”

Mūsdienu ideju plurālisma laikmetā un arī dziļas neuzticēšanās visam un jebkam laikmetā portālā *telos.lv* vienmēr iespējams atrast intelektuālu atbalstu patiesības izvērtēšanai.

Izdevniecība „Kodoka” sadarbībā ar portāla *telos.lv* redakciju isi pirms Ziemassvētkiem izdeva mūsdienu ietekmīgākā britu konservatīvā filozofa Rodžera

Skrūtona (1944–2020) programmatisko darbu – 2014. gadā klajā nākušās grāmatas „Kā būt konservatīvam” tulkojumu. Grāmata izdota kā pirmā no Konservatīvās domas bibliotēkas jeb „*Leukothea*” grāmatu sērijas ietvaros. Iegādājoties izdevumu, jūs atbalstīsiet šādu grāmatu izdošanu arī turpmāk. Augsim gudrībā un sapratnē!

Priesteris Māris Ozoliņš

REKOLEKCIJU LAIKS LATGALES PUSĒ

Jau sen biju dzirdējusi par Latgales diecēzē netālu no Sarkanu baznīcas esošo rekolekciju māju. Gada nogalē tur izdevās pabūt. Mūs viesmīgi sagaidīja priesteris Rolands Abrickis, kurš kopienas pārstāvjiem kapelā celebrēja Svēto Misi.

Par dalībnieku ērtībām rūpējās Dzīvības Mātes institūta laju kopienas Latvijā vadītāji Gunita un Artūrs, atgādinot, ka institūtu 1932. gadā Francijā dibināja karmelītu tēvs Marija Eugēnijs no Bērna Jēzus. Dzīvības mātes institūta būtība ir veltīšanās Dievam, dzīvojot Karmela garā, paliekot pasaulē un darot savu profesionālo darbu. Institūts ir mariānisks un orientēts vienlaikus uz kontemplatīvu un aktīvu dzīvesveidu, kas balstīts uz ikdienas iekšējo lūgšanu un dzīvi Dieva klātbūtnē.

Rekolekciju „Iet Dievam pie rokas – iekšējās lūgšanas ceļš” nosacījums bija klusums, mērķis – apgūt un praktizēt kluso lūgšanu. Tēmā dziļāk dalībniekus ievadīja

priesteris Daumants Abrickis, akcentējot uzticības nozīmi lūgšanai diendienā, laika veltīšanu Dievam. – Eiforija nav tik nozīmīga, svarīga ir dzīve attiecībās, pastāvība ir svarīga, – katehēzē vēstīja priesteris.

– Debesis būsīm bez sausuma, tagad galvenais ir turpināt, netraucēt Dieva darbu. Ja uzrodas ārējas raizes, jāveido ieradums saukt uz Dievu.

Svētdienas Euharistiju atbraukušie svinēja Sarkanu baznīcā. Izskaņā notika dalīšanās, kā kurš piedzīvojis laiku šai īpašajā Karmela vēstniecībā

mazliet mistiskajā Latgalē. Dalībnieki apstiprināja, ka mūsdienu pasaulei raksturīgajos apstākļos tomēr ir iespējams īstenot tuvību un vienotību ar Dievu. Prātā palicis citāts no mazās Terēzes teiktā, ka lūgšana ir iekšēja trauksme uz debesīm. Un traukties, ilgoties, kaislīgi vēlēties, tiekties pēc garīgās dzīves jaunajā gadā gribas vēlēt ikvienam!

Inese Elsiņa

Rekolekciju dalībnieki pārstāvēja Latvijas dažādus novadus un vietas.

MANS ZIEMASSVĒTKU MAZĀIS NOTIKUMS

Tas tiešām nav tā – atnākt un saņemt visu jau gatavu... Mans Ziemassvētku vakars pagāja adorācijas kapelā, kur bija kārtējā dežūra. Pie kapelas jau iepriekš bija izgaismota Betlēmīte ar Kristus dzimšanas stāsta visām figūrām, bet, ienākot telpā, pamanīju, ka tur Bērniņa

Jēzus vēl nebija. Tad es Viņu meklēju un atradu skapī. Nomazgāju, ietinu jaunus, tīros autiņos un sapratu, ka arī veco sienu vajadzēs nomainīt...

Tas prieks, kas caur darbošanos ienāca manī, bija īpaši svētlaimīgs. Pateicība un slava Dievam!

Mārīte Kampāne

BŪT SUPERTUVU LĪDZCILVĒKIEM

Poļu priesteris Jans Kačkovskis grāmatā, kurā apkopoti autora sprediķi, saka: – Vēlos parunāt par eitanāziju un to, kāpēc mēs kā katoļi esam pret to. Mums jābūt spējīgiem diskutēt par šo jautājumu, nevis rīkot ideoloģijas karu. Mums pašiem ir jāatbild uz pāris jautājumiem, lai saprastu, ka esam pret eitanāziju kā risinājumu dzīves grūtību atrisināšanai.

Tagad provocēšu jūsu domu. Pamēģināsim iejusties eitanāzijas atbalstītāja ādā. Kā jūs, katoļi, varat runāt par cilvēka cieņu, ja pieļaujāt, ka cilvēks mirst lielās mokās, nevis ļaujāt viņam izvēlēties savu laiku, kad aiziet? Un, lūdzu, neatbildiet ar teoloģiskiem argumentiem, ka Dievs mums pavēl nenogalināt, ka tas saskan ar Viņa plānu. Kā šādā gadījumā pārliecināt tos, kuri ir par eitanāziju, neuzsākot ideoloģiskas cīņas un nesitot uzreiz ar krustu pa galvu? Kā nonākt pie kopsaucēja, ja gan šie cilvēki, gan mēs vēlam labu līdzcilvēkiem? Mēs nevarēsim sarunāties, ja sadalīsimies “mēs” un “viņi” kategorijās. Runa šeit ir tikai par sirdsapziņu, kura šiem cilvēkiem jāvusi atbalstīt procedūru, kuru mūsu sirdsapziņa nevar pieļaut.

Mans pirmais arguments tam, kāpēc mēs, katoļi, esam pret eitanāziju, ir tīri filozofisks. Ja sāktu atbalstīt eitanāziju, tad agri vai vēlu cilvēka dzīvi sāktu vērtēt pēc viņa kvalitātes, nevis tā, ka tā ir svēta. Kad tad rodas problēmas ar dzīvību? Kad tā ir visvājākā. Kad tā vēl nav dzimusi vai arī ir tik vāja un slimā, ka nespēj pastāvēt par savām tiesībām.

Vēl kāds arguments pret eitanāziju ir ārsta loma šajā procesā un tas, ka, atbalstot eitanāziju, mēs uzliekam pienākumu ārstam veikt procedūru, kuru viņš varbūt nevēlas veikt. Ārstam nebūtu jāliedz dzīvība, bet tieši otrādi – jāpagarina tās kva-

litāte. Taču par kādu cenu to pagarinām? Uzskatu, ka, atbalstot eitanāziju, medicīna vienkārši degradēsies.

Mums ir jāmazina cilvēku ciešanas, bet vai uz patiesības rēķina? Ko darīt, kad kādu no mūsu tuviniekiem skar nedziedināma slimība? Vai to teikt, vai noklusēt? Uzskatu, ka vienmēr jāsauc patiesība. Vienmēr! Iedomāsimies situāciju, kurā nacisti meklē ebrejus pagrabā un jūs viņus slēpjat. Kad jums jautā, vai viņi tur ir, jūs sakāt, ka nav. Nesakāt patiesību, jo zināt, ka nacisti nogalinās šos cilvēkus. Tādā gadījumā tā ir ētiska problēma. Bet ko mēs nodarām cilvēkam, ja izvēlamies neteikt par viņa slimību? Mums šķiet, ka vēlamies viņu pasargāt, taču tas liedz cilvēkam izdarīt cilvēcīgas izvēles – nokārtot testamentu, sakārtot lietas vai attiecības. Ir pienākums cilvēkam pateikt taisnību, taču tas jāizdara tādā veidā, lai ar saviem vārdiem nenogalinātu. Mums cilvēkam jābūt vienkārši līdzās.

Būt līdzās nozīmē mīlēt, apskaut, būt supertuvu. Aicinu būt tuvu saviem tuviniekiem, būt patiešām tuvu. Jūs teiksiet, ka priesteris iesāka sprediķi par eitanāziju un beigās vienkārši aicina apskaut savus līdzcilvēkus? Tieši tā! Nav nekā skaistāka un brīnumaināka, kā savam līdzcilvēkam pateikt, ka tu esi blakus, esi tuvu, un tu viņu mīli! Šim tuvumam ir jāizdzēš baiļu mantra, kuru mēdzam atkārtot nedziedināmi slimajiem – viss būs labi, viss būs labi, tu izveselosies. Mums jābūt dramatiski tuviem patiesībai, kurai jābūt pārākai pār mūsu egoismu, un tas ir tikai egoisms, kas saka – man arī ir bail. Mums visu dzīvi jātrenējas, lai grūtos un smagos brīžos būtu patiesi līdzās saviem līdzcilvēkiem ne tikai vārdos, bet arī rīcībā.

Tulkoja Diāna Lozko

KS JAN HACZKOWSKI

ARDIEVU, KRISTOFER ROBIN!

Aukstajā un tumšajā laikā, lai atgrieztos bērībā, noskatījos 2017. gadā iznākušo filmu „Ardievu, Kristofer Robin!”. Nosaukums atsauc atmiņā lasītās grāmatas, klausītās dziesmas un skatītās multfilmas par Vinniju Pūku un viņa draugiem, kas allaž bijuši dzīvesprieka un mīlestības pilni. Filma ļāva ieraudzīt vērtības, kas nozīmīgas kā bērniem, tā pieaugušajiem.

Drāmā attēlota angļu rakstnieka Alana Aleksandra Milna populārās grāmatas par rotaļu lāci Vinniju Pūku tapšana, kurai autors iedvesmojās, spēlējoties ar savu dēlu Kristoferu un viņu vērojot. Filmā gan lielākoties zēns saukts par Billiju, jo vecāki bija gaidījuši, ka piedzims meitiņa. A.A Milns ar iesauku Blū sākotnēji vēlas rakstīt grāmatu par karu un to, cik smagas sekas tam ir, cik daudzi tiek nogalināti, jo arī viņš pats, atgriežoties no kara, ir šausminošu atmiņu pārņemts. Atrodoties Anglijā, rakstniekam nav iespēja rast mieru, tāpēc kopā ar ģimeni un Kristofera auklīti Olivu viņi dodas dzīvot uz laukiem, meža ieskaudā mājā. Pārceļoties Blū aizraujas ar praktiskiem darbiem un rakstīšana izpaliek. Kad vīrietis mājās uz ilgāku laiku paliek divatā ar dēlu, viņi kopā pavada kvalitatīvu, smieklīgu un piedzīvojumu pilnu laiku, kas Blū atkal atver sirdi patiesam

priekam. Tā nu autors sāk rakstīt grāmatu, kuru izdodot tā vietā, lai cilvēkiem parādītu skarbo realitāti, viņš tiem atkal ļauj sajūst laimi un bērības skaistumu. Grāmatā papildināta ar ilustrācijām, un vienā no tām Kristofers ar auklīti ir nometušies ceļos vakara lūgšanai. Šajā sižetā noskaidrojas, ka zēns lūdzas par mammu, tēti un auklīti, pats sevi aizmirstot. Tad Oliva atgādina, lai taču nesavtīgais zēns palīdz svētību arī sev pašam.

Grāmatai kļūstot populārai un plaši atpazīstamai, ģimene saskaras ar lielu spriedzi. Protams, ir arī tik patīkamā slava, pasākumi, bet visa jucekli ir arī mazais zēns Kristofers, kurš nekādi nevar saprast, kāpēc bērni no visas pasaules tik ļoti vēlas tieši viņa mīļos rotaļu draugus.

Filma atklāj skaisto bērna fantāzijas pasauli un to, cik svarīgi, lai tajā būtu vecāki, kas vēlas kopā spēlēties, doties pastaigās, būvēt un veidot dažādus niekus, kā arī mācīties vēl nezināmo. Drāma liek aizdomāties arī par to, cik nozīmīga ir sapratne un klātbūtne, tuvi cilvēki, attiecības, kas motivē un mudina tad, kad iestājas pagurums vai šaubas. Iesaku noskatīties šo domu raisošu un baudāmo filmu!

Linda Kaščuka

GOODBYE CHRISTOPHER ROBIN

MEDITĒJOT "BETLĒMĪTI" UN JĒZUS PIEDZIMŠANAS NOSLĒPUMU

"Dzīvā Rožukroņa" tikšanās laikā pārdomājām, ar kādām vērtībām saistās "Betlēmītes" elementi un meklējām uzdevumu saistībā ar to.

Bērniņš Jēzus daudziem asociējas ar mūžīgo dzīvi, mīlestību, pestīšanu, gaisu, garīgo ceļvedību. Uzdevums – biežāk lūgties par draudzi, aktīvi piedalīties slavēšanās, tiekties pēc vienotības ar Jēzu.

Marija – sirds šķīstība, uzticēšanās, mīlestība, pašlūgšana. Uzdevums – veikt labu grēksūdzi; meklēt veidus, kā vēl intensīvāk pagodināt Dievmāti; būt uzticīgam (katru dienu) Rožukroņa lūgšanai; savas lietas biežāk uzticēt Dievam caur Mariju.

Jāzeps – aizsargs, beznosacījuma mīlestība, paraugs, paklausība. Uzdevums – pabeigt darbus līdz galam; lūgt pēc palīdzības; censties saskatīt katrā Jēzū; uzticēties Dievam un grūtībās būt palīgam citiem.

Enģelis – evaņģelizācija, slavēšana, sludināšana. Uzdevums – biežāk sūtīt izziņas ar Dieva Vārdu; censties drosmīgi liecināt par labo un pateikties.

Zvaigzne – gaisma, ceļš, vadība. Uzdevums – būt patiesam savā stājā, pūlēties pastāvēt ciešanās; darīt sevi tīru no grēkiem, nepazaudēt ceļu pie Dieva.

Kēniņi – dāsnums, pielūgsmē, ticība. Uzdevums – izmantot iespēju apdāvināt cilvēkus; biežāk pielūgt Dievu garā un sirds skaidrībā; novērtēt un pateikties (ar

vārdu vai materiāli) kopīgā darba veicējiem; iepriecināt noskumušos.

Ganiņi – sirds vienkāršība, ieklausīšanās, prieks. Uzdevums – mazāk analizēt vai tiesāt otru; steigties izpildīt to, kas uzrunā sirdi; novērtēt citus; ar iekšēju mieru pieņemt un piepildīt mazāk iepazītas situācijas un darbus.

Ēzelis, vērsis – fiziskais siltums, palīgs, spēks, čaklums. Uzdevums – biežāk izrādīt siltas sirds stāju; labprāt palīdzēt citiem; dalīties un stiprināt otru cilvēku.

Kūtiņa – patvērums, sava māja, baznīca. Uzturēt cerību par savu un citu atgriešanos un svētumu; rūpēties par sirds

tīrību; novērtēt vienkāršo, mazo.

Aitas – sevis upurēšana, paklausība, vienotība. Uzdevums – pieņemt un upurēt ciešanas; censties pastāvēt draudzes kopienā; ar sirdsmieru pieņemt dzīves situācijas, arī grūtības.

Suns – drošība, aizsardzība, uzticība. Biežāk piesaukt svēto Erceņģeli Miķeli; sargāt savu sirdi un ticību; censties pastāvēt patiesībā.

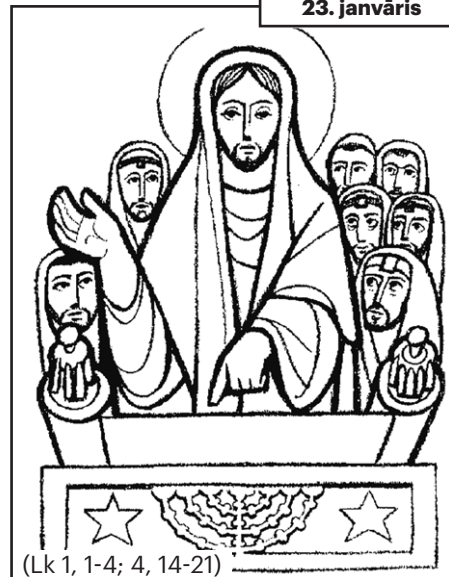
Mūsu veiktais darbs bija kā vingrinājums, kādā veidā var iedziļināties svētā Rožukroņa noslēpumos. Tādējādi šī lūgšana katram var kļūt par skaistu dzīves un ticības skolu. Vai arī jūs, lasītāji, pameklēsiet savus elementus un uzdevumu pie Rožukroņa citiem noslēpumiem?

**Sagatavoja
Genovefa Markova,
pr. Pāvils Kamola**

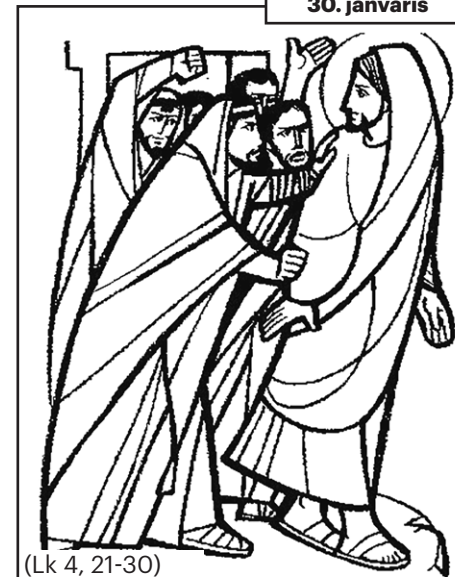
Svētdienas Evaņģēlijs

23. janvāris

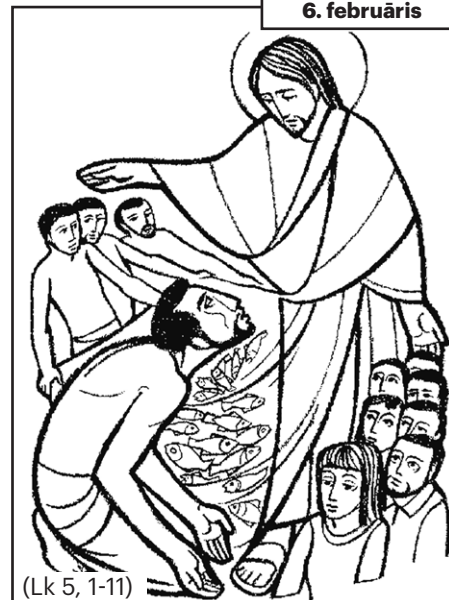
(Lk 1, 1-4; 4, 14-21)

30. janvāris

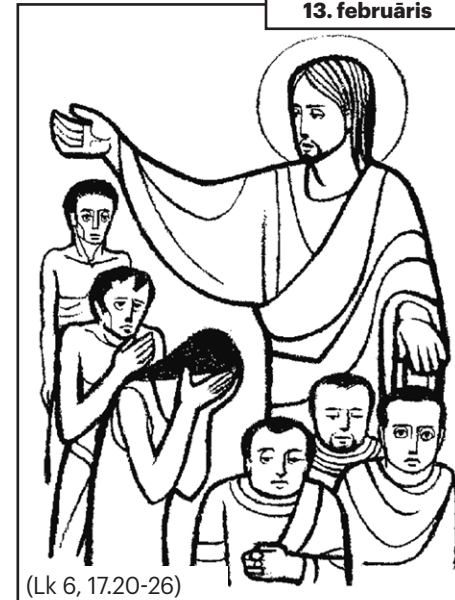
(Lk 4, 21-30)

6. februāris

(Lk 5, 1-11)

13. februāris

(Lk 6, 17.20-26)

LŪGŠANA PAR KRISTIEŠU VIENOTĪBU

Kungs Dievs, izgaismo mūsu ceļu ar Kristus gaismu – lai Viņš dodas mums pa priekšu un mūs vada.

Izgaismo mūs un paliec mūsos!

Vadi mūs un palīdzī mums savā sirdī atrast mazu silīti, kurā joprojām dus liela gaisma.

Tev, kas esi līcis atklāties gaismai, mēs pateicamies

par šīs zvaigznes dāvanu – par šo zvaigzni, kuras gaismu nekas nespēj slāpēt, par Jēzu Kristu, mūsu Kungu un Glābēju. Lai Viņš ir mūsu, svētceļnieku, bāka.

Dziedini sašķeltību starp mums un liec mums augt pretī gaismai, lai Viņā mēs rodām savu vienotību.

Āmen.

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs (t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Cesvaines Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis (t. 29397048)

Plaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs (t. 29559299)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri; Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš, Diāna Lozko, Palmira Gailīte, Ginta Ābelīņa. Uz vākiem – Ingūnas Jankovskas zīmējumi.

Lappušu nosaukumos – citāti no 8. psalma. Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”. Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,50 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.